

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Praha 2, Francouzská 808/19, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 139/2015 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel dne 16. 8. 2016 návrh Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) na přikázání shora uvedené právní věci k projednání jinému krajskému soudu ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh městský soud odůvodnil tím, že v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 281/2015 – 15, kterým Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu o nepřiznání osvobození od soudních poplatků žalobkyni ze dne 3. 12. 2015, č. j. 5 A 139/2015 – 66, Nejvyšší správní soud uvedl, že za žalovaného vystupoval a v řízení činil úkony jeho předseda Mgr. Aleš Sabol. Ten byl přitom v době vydání napadeného usnesení městského soudu místopředsedou městského soudu. Ve srovnatelném případě Nejvyšší správní soud k návrhu městského soudu rozhodl, že z uvedených důvodů lze mít důvodné pochybnosti o podjatosti všech soudců městského soudu, což je důvodem pro přikázání věci jinému krajskému soudu. V této věci však městský soud návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu nepodal, a proto nelze, než konstatovat, že napadené usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků bylo vydáno v řízení, v němž rozhodovali vyloučení soudci. S ohledem na uvedený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu podal městský soud návrh podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud z předloženého spisu městského soudu zjistil, že dne 12. 8. 2015 u něj napadla žaloba o nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 2. 6. 2015 o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Za žalovaného činil ve věci a následně v řízení o žalobě u městského soudu úkony jako předseda žalovaného Mgr. Aleš Sabol (výzva k úhradě nákladů spojených s vyhledáním a přípravou informací ze dne 18. 6. 2015, vyjádření k žalobě ze dne

2. 9. 2015). Mgr. Aleš Sabol se poté stal místopředsedou městského soudu, a to počínaje dnem 1. 10. 2015.

Přípisem ze dne 28. 7. 2016, č. j. 5 A 139/2015 – 80, byli účastníci řízení městským soudem vyrozuměni o záměru předložit věc Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na postup dle § 9 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 9 odst. 3 s. ř. s. městský soud účastníky poučil o právu vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána. Žádný z účastníků tohoto svého práva ve stanovené lhůtě nevyužil.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

Jak již bylo uvedeno ve shora citovaném rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 281/2015 – 15, srovnatelnými věcmi se Nejvyšší správní soud zabýval několikrát. Svůj právní názor shrnul například v usnesení ze dne 3. 2. 2016, č. j. Nad 6/2016 – 48: „[Z]e skutkových okolností vyplynulo, že žalobou napadené „rozhodnutí“ vydal Mgr. Aleš Sabol, který je dle aktuálního rozvrhu práce městského soudu místopředsedou tohoto soudu pro správní úsek. Ve své podstatě je tak napadeno rozhodnutí nynějšího funkcionáře městského soudu. Podobnou situaci se již Nejvyšší správní soud zabýval a dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, k dispozici na www.nssoud.cz). Také místopředseda soudu totiž má určité možnosti, jak přímo či nepřímo působit na soudce svého soudu, např. nejrůznějšími organizačními opatřeními či diskrecí při poskytování materiálních a technických prostředků potřebných pro výkon činnosti soudce. Navíc nelze vyloučit, že mezi soudci a místopředsedou příslušného úseku soudu mohou existovat pozitivní či negativní vztahy (solidarita s nadřízeným, či naopak odmítavý vztah k němu), které mohou vytvářet pochybnost o jejich nepodjatosti. Vzhledem k tomu dochází k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát. Stejně postupoval zdejší soud i v usnesení ze dne 30. 9. 2003, č. j. Nao 31/2003 – 16, kde byl žalovaným krajský soud, jehož předseda rozhodnutí vydal, nebo v usnesení ze dne 25. 8. 2011, č. j. Nad 18/2011 – 2, kde byl žalovaným přímo předseda krajského soudu.“

Citovaná východiska plně dopadají také na nyní posuzovanou věc, neboť žaloba směřuje proti nečinnosti žalovaného, za nějž vystupoval a činil úkony nynější místopředseda soudu pro správní úsek. Není rozhodující, zda byla podána žaloba proti rozhodnutí žalovaného či na ochranu proti jeho nečinnosti; podstatné je to, kdo za žalovaného vystupoval. Z tohoto důvodu vzniká objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců působících na tomto úseku.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu je ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s. důvodný. Nejvyšší správní soud přikázal shora označenou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Ostravě. Účastníci řízení nevyužili svého práva vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, Nejvyšší správní soud ji tedy přikázal soudu, v jehož

obvodu má žalobkyně bydliště, neboť tak bude nejlépe vyhověno kritériím rychlosti a hospodárnosti řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu